

Sygn. akt V KO 102/16

POSTANOWIENIE

Dnia 15 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron

w dniu 15 lutego 2017 r.,

w sprawie **W. M.**

wniosku skazanego o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnie wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 28 listopada 2013 r., w sprawie II AKa [...],

utrzymującym w mocy wyrok łączny Sądu Okręgowego w P.

z dnia 26 września 2013 r., w sprawie III K [...],

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.,

p o s t a n o w i ł

odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej bezzasadności.

UZASADNIENIE

W dniu 22 grudnia 2016 r. do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek W. M. o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnie wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 28 listopada 2013 r., sygn. akt II AKa [...], utrzymującym w mocy wyrok łączny Sądu Okręgowego w P. z dnia 26 września 2013 r., sygn. akt III K [...], którym to wyrokiem wymierzono skazanemu dwie kary łączne w rozmiarach - 8 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności, natomiast w pozostałym zakresie postępowanie umorzono na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. i art. 572 k.p.k. Uzasadniając swój wniosek skazany zarzucił, iż przedmiotowy wyrok łączny Sądu Okręgowego jest „rażąco niesprawiedliwy” i zawiera błędne zaliczenie odbytych przez niego kar.

W konkluzji wniósł o wznowienie w/w postępowań i spowodowanie „sprawiedliwego naliczenia kar”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Należy stwierdzić, iż zgodnie z obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 r. przepisem art. 545 § 3 k.p.k. – dodanym ustawą z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2013 r., poz. 1247) – sąd odmawia przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania, bez wzywania strony do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku wynika jego oczywista bezzasadność. Co istotne i co należy wyraźnie podkreślić to fakt, że w trybie art. 545 § 3 k.p.k. sąd nie rozpoznaje merytorycznie wniosku i nie bada także jego zasadności pod kątem ewentualnych podstaw wznowienia. Natomiast wniosek taki podlega kontroli o charakterze *quasi* formalnym, pod kątem hipotetycznej możliwości wznowienia (*por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 września 2015 r., II KO 49/15, OSNKW 2016, z. 1, poz. 5*).

Odnosząc powyższe uwagi do realiów rozpoznawanej sprawy stwierdzić należy, iż pismo skazanego W. M. nie zawiera argumentacji, która pozwoliłaby na ustalenie, że w sprawie miały miejsce okoliczności uzasadniające wznowienie postępowania ujęte w art. 540 § 1 - 3 k.p.k. Trzeba także podkreślić, że skazany odwołuje się do okoliczności, które mogłyby stanowić o ewentualnym naruszeniu przepisów będących podstawą do wydania wyroku łącznego w postępowaniu przed Sądem Okręgowym w P., który wydał wyrok łączny w dniu 26 września 2013 r., w sprawie III K [...]. Z pewnością jednak przywołany we wniosku postulat innego ukształtowania kary łącznej, niż uczynił to Sąd Okręgowy, nie należy do kręgu podstaw wznowieniowych, które zostały ściśle określone w przepisach Kodeksu postępowania karnego i nie mogą być interpretowane rozszerzająco. Wypada zauważyć, iż Sąd I instancji w uzasadnieniu wyroku łącznego podkreślił m.in., że w rozpatrywanej sprawie wystąpiło aż pięć zbiegów realnych przestępstw przypisanych skazanemu W. M., przy czym w stosunku do trzech występowała powaga rzeczy osądzonej (s. 6). Co więcej, należy zwrócić uwagę na fakt, że wyrok łączny Sądu Okręgowego w P. podlegał już kontroli instancyjnej Sądu Apelacyjnego w [...] w sprawie II AKa [...]. Sąd odwoławczy jednak nie znalazł

podstaw do zmiany zaskarżonego rozstrzygnięcia w zakresie wymiaru kary łącznej i utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację obrońcy skazanego za oczywiście bezzasadną.

Podkreślić należy, że w sprawie o wznowienie postępowania nie dokonuje się na nowo oceny zebranych w toku procesu dowodów i poprawności przyjętych w oparciu o nie ustaleń faktycznych będących podstawą prawomocnego wyroku. Nie ocenia się również poprawności przeprowadzonego postępowania pod kątem wystąpienia względnych przesłanek odwoławczych z art. 438 k.p.k., w tym też naruszenia prawa materialnego. Nie bada się także oceny zasadności orzeczenia sądu pierwszej instancji, tak jak to się czyni w ramach kontroli instancyjnej. Nie byłoby więc możliwe merytoryczne ustosunkowanie się do zarzutu podnoszonego przez autora wniosku o naruszeniu przepisów art. 85 k.k. i art. 86 k.k. (choćby przepisów tych wprost nie wskazano) przez sądy, które procedowały w sprawie. Sąd w ramach postępowania wznowieniowego jest uprawniony zbadać tylko to, czy ujawniły się nowe fakty lub dowody, wykazujące znaczne prawdopodobieństwo błędności wyroku wydanego w sprawie, której dotyczy wniosek. Takich faktów i dowodów w odniesieniu do wniosku skazanego w sprawie niniejszej nie ma, co skutkowało odmową jego przyjęcia. W sprawie tej nie można też mówić, że w związku z postępowaniem dopuszczono się przestępstwa, co miałoby uzasadniać przyjęcie, iż mogło to mieć wpływ na treść orzeczenia. Podsumowując te uwagi trzeba stwierdzić brak wszelkich podstaw wznowieniowych wymienionych nie tylko w art. 540 § 1 - 3 k.p.k., ale także zawartych w przepisach art. 540a k.p.k., art. 540b k.p.k. i art. 542 § 3 k.p.k.

Wszystkie powyższe fakty, oceniane w kontekście art. 545 § 3 k.p.k., przesądzają o oczywistej bezzasadności złożonego wniosku o wznowienie postępowania.

W tych okolicznościach Sąd Najwyższy postanowił, jak na wstępie.

